ఉషారాణి భాటియా

నిన్ను చూసాక గాని

"మామయ్య వచ్చాడు! మామయ్య వచ్చాడు! వీధిలో పిల్లల కేకలు విని కత్తిపీట ముందునుంచి లేచింది పార్వతమ్మ.

ఇంకా ఎనిమిదయినా కాలేదు. వానా కాలమేమో, రాత్రి కురిసిన వాననీళ్ళు యింకా వీధిముందు అలాగే వున్నాయి. చల్లగాలికి వూగిపోతున్న చెట్లనుంచి సూర్యుడు బాగా పైకి వచ్చేసివున్నాడు.

ఎద్దుబండిలోంచి దిగబోయి, బూడ్సు కాళ్లు బురద చేసుకుని, ముందు పడుతున్న క్రాపుని వెనక్కి తోసుకుంటూ, తల్లిని చూస్తూనే నిండుగా నవ్వాడు సోము.

"అయ్యో! అయ్యో! జాగ్రత్త నాయనా! ఇటు ఓరగా రా. ఇలా చెప్పకుండా, చెయ్యకుండా..." పార్వతమ్మ యింకా నోరు తెరుచుకు చూస్తుంటే, సోము తల్లి కాళ్ళమీద చేయి ఆనించి, లేచి నుంచున్నాడు. అప్యాయంగా తల నిమిరింది ఆవిడ.

అంతవరకూ నిశ్శబ్దంగా వున్న యింట్లో ఒక్కుమ్మడిన వెలుగువెలిగింది. అంతా తలొకదారీ పరుగులు తీస్తున్నారు.

"ఇదిగో కాంతమ్మా! వేన్నీళ్ళు కాచు. వాడు స్నానం చెయ్యాలి."

"పాలేరుని కొంచెం కేకయ్యండే!"

"ఇదిగో సరోజా! మీ నాన్నని కేక వెయ్యి."

పార్వతమ్మ పనులు పురమాయిస్తూంది. అయిదు పది సంవత్సరాల మధ్యవయస్సు పిల్లలు గుమ్మం దగ్గర ఆ వాన నీళ్ళల్లో నుంచుని, సోము కేసి కుతూహలంతో చూస్తున్నారు. అతను లోపలి గదిలోకి వెళుతూనే, ఈజీఛైరులోంచి లేవబోయింది రత్నం.

"కూర్చో! లేవకు. ఎలా వుంది ఒంట్లో?"

స్టూలు లాక్కొని పక్కన చేరాడు తమ్ముడు.

"చెప్పా పెట్టకుండా ఇలా దిగేవు! ఏం కథ ?" రత్నం నవ్వుతూంది.

"ఏముందీ! మిమ్మల్నంతా చూడా లనిపించింది, వచ్చేశాను."

"ఓస్! చాల్లేవోయ్! ఖబుర్లు! పల్లె టూరి ముఖాలం, మా మీదే గాలి తిరి గిందా ?"

"ఇదిగో! నువ్వు నమ్మవు కానీ, మామయ్యకి కూడా నేను వస్తున్నట్లు తెలీదు సుమా! ఉన్నవాణ్ణి ఉన్నట్లుగా బయలుదేరి వచ్చేశాను."

"మరేం! కథలు అల్లటంలో అంత నేర్పరి!" నమ్మనన్నట్లుగా రత్నం అతని భుజం వెనక్కి తోసేసింది.

ఇంతలో పార్వతమ్మ కప్పు కాఫీ, ఉప్మా పట్టుకు లోపలికి వచ్చింది.

"ముందు వాణ్ణి కాస్త యింత తిననీం తరువాత ఖబుర్లు,"అంటూ అవి పెట్టేం దుకు బల్ల వెతుకుతూంది.

"ఇక్కడేమిటి ? వంటింట్లోకి వస్తాను పద," అంటూ లేచాడు సోము.

"అక్కడ బల్లలు, కుర్చీలు లేవు. చెక్కపీటలే;" రత్నం ఎగతాళి చేసింది.

మాట వినిపించుకోనట్లుగా సోము వంటింట్లోకి దారితీశాడు. ఫలహారం పూర్తయి, అతను స్నానం చేసే వేళకి, పార్వతమ్మ కూతురి దగ్గిరకి హడా వుడిగా వచ్చింది.

"ఏమన్నా చెప్పాడే ?"- అర్థంకా నట్లు తల్లిముఖంలోకి చూసింది రత్నం.

"అదే! పిల్ల నచ్చిందా ?"

"ఇప్పుడేగా రైలు దిగుత. అయినా నీకేదొచ్చినా హడావుడే అమ్మా! కోడలు, కోడలు అంటూ సంబర పడు తున్నావు. తీరా ఆ కోడలొచ్చి..."

"హాస్యానికేం గానీ, రత్నం, చంద నపు బొమ్మలే. మరి చదువా అదేదో సీసులో చదివిందట. నేనా పల్లెటూరి దాన్ని. ఆ పిల్ల వచ్చి యింట్లో దీపం వెలిగిస్తే చూడాలనివుంది".

"నూనెదీపం కాదమ్మా! కాండిలు లైట్సు."

రెండోకూతురు సరోజ అందుకుంది. అక్కచెల్లెళ్ళ నవ్వుతో గది మారు మ్రోగింది.

* * * *

సోము విశ్రాంతికని మంచంమీద వాలాడేగానీ అన్నీ సమస్యలే ఎదు రొక్కన్నాయి. మేనల్లుడు రైలింజను బాగుచేయమని వచ్చాడు. మేనకోడలు తను ఏం గౌను తొడుక్కుంటే మామకి యిష్టమో చెప్పమని కుప్పబట్టలు తీసికు వచ్చి మంచంమీద వేసింది. సరోజ, యిక తనకి అర్థంకాని లెక్కలన్నీ అన్నయ్యే తీరుస్తాడనే నమ్మకంతో గదిలో చేరింది. ఇవన్నీ యిలా వుండగా, రత్నం పెళ్ళికూతురి ఖబుర్లు పైకిలాగ ప్రయత్నిస్తోంది.

తండ్రి రాకతో ఆ కలకలం కొంత తగ్గింది.

"ఏమేవ్ ! నీ సుపుత్రుడి కప్పుడే పెళ్ళితొడుకు లక్షణాలు వచ్చాయి," అంటూ హాస్యం చేశాడు తండ్రి. సోము తల వొంచుకున్నాడు.

* * * *

ఆ కుటుంబానికి సోము ఒక్కగా నొక్క కొడుకు. తల్లీ తండ్రీ చేత అతి గారాబు చేయించుకుంటూ పెద్దవాడయాడు. ఇంజనీరింగు ఫస్టుక్లాసులో ప్యాసయి రెండేళ్లు జర్మనీలో ట్రెయినింగు కూడా చేశాడు. చూడ చక్కని వాడు. రేపోమాపో పెద్ద ఉద్యోగస్థుడు కూడా కాబోతున్నాడు. తన ముద్దుల కొడుక్కి ఒక భార్యని తేవాలని చాలా రోజులుగానే పోరుతోంది పార్వతమ్మ. ఆ సాకూ ఈ సాకూ చెప్పి వాయిదా వేస్తున్నాడు సోము.

సోములాటి వరుడికి పిల్లని వెతకటం కష్టం. కట్నం కానుకలతో చక్కని అమ్మాయి లున్నా, మరి సోము అభిరుచులు ఎలా వుంటాయో అని, అన్వేషణ ప్రారంభించినవా ళ్ళంతా మధ్యలోనే ఆగిపోయారు. నిజానికి ఆంధ్రదేశంలో బ్రాహ్మణ కుటుంబాలలో చక్కని

చక్కలికి కొదతేలేదు. అందులో "సోములాటి వరుడయితే కొండంత కట్నమూ వస్తుంది. కానీ సోముకి బాగా చదువున్న భార్య అవసరం. అతని అభిరుచులకీ, భావాలకీ అనుగుణంగా, చక్కదనంతో బాటు చలాకీతనం, చమత్కారం, మెఱుపు ముఖ్యం," అని విడమర్చాడు సోము మేనమామ.

అతనికి ఢిల్లీలో పెద్ద వుద్యోగం. పెద్దపెద్ద వాళ్ళతో పరిచయం, పార్టీలూ, రెస్టారెంట్లూ – ఆ సాంఘికజీవితంలో తిరుగుతూ, పై అభిప్రాయం వెలిబుచ్చటంలో అతను పొరపాటు చేయలేదు. తమకు దగ్గిర పల్లెలో, ఆవులు, ? దెలు తిరగాడుతున్న ప్రాంతంలో తన అక్క, బావా వెతికితెచ్చే పిల్ల సోముతో సమానంగా, ఉద్యోగస్థుడి భార్యగా మసలొద్దూ? అందుకు, చదువుతోబాటు ఒక అంతస్థులో తిరిగే అర్హత, మాటల పొందిక, నడవడిక, వుండొద్దూ? అని యోచించాడు మామ.

మరి ఇవన్నీ కనబడ్డాయి అతనికి మనోరమలో. జడ్జి శేషగిరిపంతులుగారి ఆఖరి కూతురు ఆ అమ్మాయి; ఎమ్. ఎస్‌సి. ప్యాసయింది. విదేశ స్కాలర్‌షిప్పుకోసం ప్రయత్నిస్తోంది. సన్నగా, పొడుగ్గా, బంగారు ఛాయతో, చూడ ముచ్చటగా, మరికాస్సేపు చూడాలనిపించే విగ్రహం. కొద్దిగా పాడుతుంది. టెన్నిస్ ఆట వచ్చు. క్రింద నేల పగులుతుందేమో అన్నట్లు మృదువుగా అడుగులు వేస్తుంది. కుడివైపు ముంగురులు సర్దుకునేందుకు, ఎడం చేయిని అతి నెమ్మదిగా తలవెనుకగా పోనిస్తుంది. ఒక్కొక్కప్పుడు ఏం చెబుతున్నదీ వినపడనంతగా పెదిమలు కదుపుతుంది; నవ్వినా శరీరం ఆకులా అల్లల్లాడి పోవటమేగానీ, శబ్దం వినపడదు. మనోరమ "హవ్ స్వీట్!" అన్నా, "థ్యాంక్యూ" అన్నా లేతగులాబీరంగు పెదిమల కదలిక చూసేందుకు ఉవ్విళ్ళూరిపోతుంటారు చాలామంది.

జడ్జీగారికి తన మేనల్లుణ్ణి పరిచయం చేస్తూ, మనసులో మాట బైటపెట్టాడు. సోము మామ. ఆయన అంతా కూతురి యిష్టమే అన్నాడు. అదేదో ఉదమిద్ధమని పైకి చెప్పకపోయినా, సోము అంటే కొంత కుతూహలం కనపరచింది మనోరమ. వాళ్ళిద్దరూ ఒకర్నొకరు కల్సుకోవటం, తెల్సుకోవటం జరుగుతున్న సమయంలో, అక్క పార్వతమ్మకి జాబు రాశాడు తమ్ముడు.

"అంత గొప్పసంబంధమే!" మురిసిపోయాడు సోముతండ్రి. "మా నాయనకి యిష్టమయితేసరి," అంది గారాబంగా తల్లి. ఇక యింట్లో మిగిలిన అక్కచెల్లెళ్ళు రాబోయే వదినగార్ని గురించి కలలు కనకుండా ఎలా వుండగలరు? ఉద్యోగాన్వేషణ, వధువు అన్వేషణ,

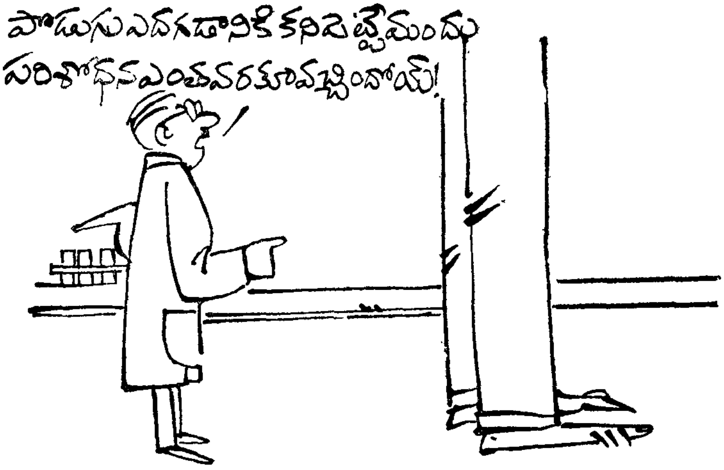

రెండూ కలసివచ్చేట్లు ఢిల్లీ వెళ్ళిన సోము అదే మళ్ళీ యింటికి రావటం.

* * * *

"అన్నయ్యా! నే నివాళ నీతో షికారుకి రాను. సుబ్బలక్ష్మి యింట్లో బొమ్మలు పెట్టారు. వెళ్లాలి," అంది ఓసాయంత్రం సరోజ. సూర్యాస్తమయం కాబోతున్న సమయం. తలనిండా మల్లెపూలు. పట్టు పావడా, పూలవోణీ సింగారించుకుంటున్న చెల్లెలివంక ఆలోచిస్తూ చూశాడు సోము. తను యింటికి వచ్చినప్పటినుంచీ అప్ప చెల్లెళ్ళూ, తల్లీ తండ్రీ, తనకి ఆ పల్లెటూళ్ళో కాలక్షేపం అయేందుకు శతవిధాల ప్రయత్నిస్తున్నారు. అందులో సరోజకు సాయంత్రముల షికారుకి తీసుకెళ్ళటం ఓ ముఖ్య కార్యక్రమం.

"నేనూ రానా?'' అన్నాడు సోము పుస్తకం మూస్తూ. నిజంగా వచ్చేస్తాడేమో అని గాభరా పడింది సరోజ.

"అది ఆడవాళ్ళ పేరంటం, నువ్వు రాకూడదు," అంది ఖచ్చితంగా.

"మరేం ఫరవాలేదు; అంతా వెళుతుంటిమిగా, వాడూ వస్తాడు. బొమ్మలవీ చూసినట్లూ వుంటుంది. శేఖరం గార్ని కల్సుకున్నట్లూ వుంటుంది. ఆయన ఎన్నిమాట్లు అడిగారో వీణ్ణిగురించి,'' అంటూ సమర్థించింది తల్లి.

"అలా కాదే అమ్మా! ఆడగుంపంతా వీణ్ణి చూసి దడుసుకుంటారు. శేఖరంగార్నే యిక్కడికి వచ్చి వాణ్ణి పిలవమను. పగలెప్పుడైనా వెళ్తాడులే," సర్ది చెప్పింది రత్నం.

"ఈ ఆడంబరాలన్నీ ఎందుకు? ఆయనొక్కసారి కలవటంలో తప్పేముంది? పదండి. పంచకట్టుకు వస్తాలే,"

అంటూ లేచాడు సోము. అతని కెప్పుడూ తల్లిమాట కాదనటం యిష్టం వుండదు. జుబ్బా, పంచె తొడుక్కుని, రోడ్డుమీద గుంటల్ని దాటుకుంటూ నడుస్తున్న అన్నయ్యవొంక అయిష్టంగా చూసింది సరోజ. 'ఎందుకిలా రావటం? తన స్నేహితురాళ్ళందరికీ తను యిచ్చిన వర్ణనకి వ్యతిరేకంగా,' అంటూ పెదిమి కొరుక్కుంది.

ముందుహాలు ఆడవాళ్ళతో టకికిట లాడుతోంది. వెనుక వరండాలో కుర్చీ లేసుకుని కొందరు మొగవాళ్ళు కూర్చుని వున్నారు. సోము వాళ్ళవైపు వెళ్ళి, శేఖరంగార్కి నమస్కారం చేశాడు.

* * *

దీపాలు పెట్టి చాలాసే పయింది. పార్వతమ్మ, రత్నం తాంబూలాలు పుచ్చుకుని లేచారు. కానీ సరోజ జాడమటుకు లేదు. గుమ్మందాటి బైటికి వచ్చాక కూడా 'సరోజా' అని కేకలేస్తూంది

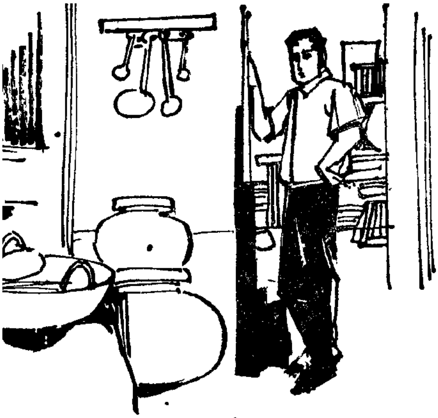

తల్లి. ఇంతలో ఖంగుమని గాజుల చప్పుడయింది.

"అమ్మా! మీరు వెళ్ళండే, నేను కాస్సేపుండి వస్తాను;" తల్లిని బ్రతిమాలుతోంది సరోజ.

"అవునండీ! నేను వచ్చి దిగబెడతానుగా," ఆ చీకట్లో సన్నగా మరో గొంతుకూడా వినిపించింది. సోము చటుక్కున పక్కకి తిరిగి చూశాడు. పెద్దపెద్ద కళ్ళు, ఆ కళ్ళనిండా పులుముకుని కాటుక, ముక్కుపుడక కాంతి పడి మెరుస్తున్న పలుచని చెంపలు, ఆ చెంపలమీదగా కిందికి వాలిపోతున్న పెద్దజడ, చామనచాయరంగు, నల్లంచు నిమ్మపండురంగు పట్టుచీర, తలనిండా మల్లెలు.

"సుబ్బులక్ష్మిరా! శేఖరంగారి రెండో కూతురు," సోము బుజం వూపింది రత్నం. అతను కనురెప్పలు పక్కకి మరల్చేముందు, వాళ్లు వీధిలోకి వాచ్చేశారు.

రాత్రి భోజనాలయి పడుకోబోతుండగా, సోముగదిలోకి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది సరోజ.

"చూ డన్నయ్యా! నా కెంత అన్యాయం చేశావో! ఆ గోధుమరంగు జుబ్బా అతనే మా అన్నయ్య అంటే నా స్నేహితురాళ్ళు నమ్మలేదు; పైపెచ్చు ఎగతాళి చేశారు."

"ఎవరా స్నేహితులు? ఆ సుబ్బులక్ష్మినా?" తలగడ సరిచేసుకుంటూ అడిగాడు సోము.

"మరేం! ఏమంది తెలుసా?"

"పొద్దుపోయింది, వాణ్ణి పడుకోనీవే. పొద్దున్న చెబుతువుగాని ఖబుర్లు."

తల్లి కేక వేయటంతో సరోజ తుర్రున గదిలోంచి పారిపోయింది.

* * *

ఆ మర్నాడు...మర్నాడు...అలా రోజులు దొర్లుతున్నాయిగానీ, సరోజ తను చెప్పదలచుకున్న ఖబుర్లు చెప్ప మరచేపోయింది. ఎటూ వచ్చి సోము మటుకు మర్చిపోలేదు; తనంతట తానుగా అడగనూ లేక, సరోజ చేత చెప్పించనూ లేక, విషయం కోసం మహా తాపత్రయ పడిపోతున్నాడు. 'అసలా చీకట్లో కనీకనిపించకుండా మెదిలిన ఆ స్నేహితులు ఏమనుకుంటే నేం,' అని ఒక్కనాడూ మనసుని సమర్ధించుకోలేదు.

దానికి తోడు సుబ్బులక్ష్మి ఓ రోజు మధ్యాహ్నం వాళ్ళింటికి వచ్చింది. సాయంత్రం దాకా అక్కడే వుంది. వంటింట్లో పార్వతమ్మకి బజ్జీలు చేయటంలో సహాయపడింది. రత్నానికి పుట్టబోయే పాపకి స్వెట్టరు అల్లుతానని వూలువుండలు తీసుకుంది. సోము గదిలోకి వచ్చి, అతని బల్లమీద వస్తువులు చనువుగా సర్దింది. షెల్ఫులో బరువయిన పుస్తకాలు కళ్లు మరింత పెద్దవి చేసుకుంటూ తిప్పితిప్పి చూసింది. అంతేకాదు; ఆ తర్వాత రెండు మూడు సార్లు వాళ్ళందరితో కలిసి వనభోజనం కూడా చేసింది.

సోముకి యిప్పుడు ఆ అమ్మాయిని గురించి చాలా వివరాలు తెలుసు. సుబ్బులక్ష్మికి యిరవై ఏళ్లు ధగ్గిరపడుతున్నాయి. తొమ్మిదో క్లాసువరకూ చదివింది. గలగల నవ్వుతూ మాట్లాడుతుంది. ఎగిరే పక్షులనీ, కదిలే కొమ్మలనీ చూసి గూడా చాలా ఎక్సైట్ (excite) అయ్యే ప్రవృత్తి. పలకరించినవారివంక ఎంత సూటిగా చూస్తుందో, అంత కుండబద్దలుకొట్టినట్లుగా సమాధానం చెబుతుంది. ఎవరైనా దోసెడుఆనందాన్నిచ్చే విషయం చెబితే ఎగిరి గంతేసేటంతగా, మురిసిపోతుంది. కోపం వస్తే, కనుబొమలు ముడిచి, బుగ్గలు ఎఱుపు చేసుకుని, గబుక్కున లేచి వెళ్ళిపోతుంది. కానీ మరుక్షణం ఏదో మిషమీద అక్కడే తారట్లాడుతుంది. ఇక పలకరిస్తేనా – ప్రాణాలన్నీ కళ్ళల్లోకి తొంగి చూస్తూ, హాయి అయిన చిరునవ్వు యిస్తుంది. మనిషి కళ్ళెదురుగా వుండి ఎంత ఆనందాన్నివ్వగలదో కాస్తంత దూరం వెళ్ళగానే అంత బాధనీ యివ్వగలదు.

* * *

ఎక్స్‌ప్రెస్సు వుత్తరం చేత బట్టుకుని తండ్రి వగరుస్తూ రావటం చూసి, సోము తడబడ్డాడు.

"త్వరగా విప్పి చదవరా?"

సోము కవరు చించి నాలుగుపంక్తులు చదివి, విప్పారిన ముఖంతో నాలుగు వైపులా చూశాడు. అప్పటికీ యింట్లో అంతా తలోకమూలా నిల్చుని అతనికేసి చూస్తున్నారు.

"మామయ్య దగ్గిర్నుంచి నా ఉద్యోగం విషయం. అమెరికను కంపెనీలో యింటర్వ్యూ ఫలితం. ఒక వారంలో ఆర్డరు వచ్చేస్తుంది."

తండ్రి గర్వంగా కొడుకు వీపు చరిచాడు.

"నా తండ్రీ! వుండు. ముందు దిష్టి తియ్యనీ." అంటూ వంటింటివైపు వెళ్ళింది పార్వతమ్మ.

"ఢిల్లీలోనే వుద్యోగం! అయితే అన్నయ్యతో వెళ్లి వూరు చూసివస్తాను," అంటూ గంతులువేస్తోంది సరోజ.

పార్వతమ్మ పేర ఆమర్చాడు మరో

పెద్ద వుత్తరంకూడా వచ్చింది. భార్యా భర్త లిద్దరూ ఆ వుత్తరం లోని విషయాలు గురించి చాలా ఆలోచించారు. ఉత్తరం సారాంశం: 'జడ్జీగారు సోముని అల్లుడుగా చేసుకునేందుకు పూర్తి అంగీకారం తెలియజేశారు. అబ్బాయికి వుద్యోగం కూడా అవబోతోంది గనుక, తాంబూలాలైనా, అంటే ఎంగేజిమెంటు ఉత్సవం చేయాలని యిష్టపడుతున్నారు.'

సోము యిప్పుడు చాలా ఉత్సాహంగా వున్నాడు. ఉద్యోగంలో చేరి, నాలుగు రాళ్ళు చేతికి వచ్చాక, ఆ ఉత్సవమేదో జరిపించ వచ్చని తండ్రికి చెప్పాడు.

"ఏమో! నా అదృష్టం ఎలా వుందో; కోడలు వచ్చే గీత ఎప్పుడో! వాడివి పెద్ద చదువులు, పెద్ద ఊహలు. మన కేం అర్థం అయి ఏడుస్తాయి?" అంటూ వాపోయింది పార్వతమ్మ.

వారం రోజుల్లో అనుకున్న ఉద్యోగపు ఆర్డరు రానేవచ్చింది. మరునాడే ప్రయాణం కట్టాడు సోము. అతను సామాన్లవీ సర్దుకుంటుంటే గుబులుగా చూశారు యింట్లో అంతా. తినుబండారాలు కట్టియిస్తూ, శలవులకి రమ్మని మరీమరీ చెప్పింది పార్వతమ్మ

"ఢిల్లీ ఎండలకి తట్టుకోలేక వాడు ఏ సిమ్లాకో వెళతాడు; ఈ పల్లెటూరు ఎందుకు వస్తాడు?" అని తల్లితో ఎగతాళి చేసింది రత్నం.

ప్రయాణపు ఘడియ దగ్గరకొచ్చిన సోముకు హుషారు ఎక్కువయింది.

ఈల వేసుకుంటూ సామాన్లు సర్దుకుంటున్న అతనికి సరోజ గుమ్మంలో కనపడి, ఒక్క క్షణం ఆగాడు.

"మరేం! హాయిగా పట్నం వెళ్ళిపోతావు. కార్లు! సినిమాలు! మేం ఏమన్నా జ్ఞాపకముా?" సరోజ కళ్ళు తడి అవుతున్నాయి.

"పోనీ! నువ్వూ రా నాతో."

"నిజంగానా అన్నయ్యా! నిజంగానే అన్నావా?"

"నమ్మకం లేదా?"

"మరి ... మరి ..."

"ఏమిటి?" తొంగిచూసి విప్పుతూ అడిగాడు.

"సుబ్బులక్ష్మి కూడా నాతో వస్తానంటూంది. తనూ, నేనూ ఒకేసారి ఢిల్లీ చూసేట్లు ఒప్పందంగా - మరి...." సరోజ నిరాశగా వెనక్కి తిరిగింది.

సోము నిశ్చేష్టుడై చెల్లికేసి చూశాడు.

* * *

ఎద్దుబండి గుమ్మంముందు ఆగింది. రత్నం లేచి వరండాలోకి వచ్చింది. నౌఖరు సామాన్లు తెచ్చేందుకు సోము గదిలోకి వెళ్ళబోయాడు. కానీ గది లోపల్నుంచి మూసివుంది.

రత్నం దగ్గర మరికాసిని పూలు వుండబట్టుకెళ్ళటానికి వచ్చిన సుబ్బులక్ష్మి పొరపాటున ఆగదిలోకి వెళ్ళింది.

భయంతో వణుకుతున్న ఆపిల్ల చేతులు పట్టుకుంటూ, తలుపుమూసేశాడు సోము.

"సుబ్బులక్ష్మీ! నిజం చెప్పు, ఢిల్లీ చూడాలని వుందా? నాతో వస్తావా?"

సోముచేతుల్ని విడిపించుకుంటూ దూరంగా జరిగింది ఆ అమ్మాయి.

"సరోజతో; మీతో కాదు." అంది ముఖం చిటచిట లాడిస్తూ.

"నేనంటే యిష్టంలేదా?"

"అంటే..."

సోము మాటని త్రుంచేసింది.

అతని హృదయం వేగంగా కొట్టుకుంటోంది.

"పోనీ! నేనంటే ఎంత యిష్టం వుంది?..."

"ఊఁ..." అర్థంకానట్లు తల అటూ ఇటూ తిప్పింది.

"నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?"

సుబ్బులక్ష్మి ఎడం బుగ్గమీద చిన్న సొట్టపడింది. సాయంకాలపు సూర్యుడిలా ముఖమంతా ఎఱ్ఱనయింది. గోడపక్కకి తిరిగి చేతులతో ముఖం కప్పేసుకుంది.

"నాకేం తెలియదు. మా వాళ్ళని అడగండి," అంది. కానీ సోము తలుపు తియ్యటానికి వెళుతుంటే, అతని కడ్డం వెళ్ళింది.

"ఒద్దు! ఒద్దు! మీరేదో పెద్ద పుస్తకాలవీ చదివి వున్నారు. నాకు అవేం తెలీవు. నేను తణుకుతప్ప మరో వూరుగూడా చూసి ఎరగను..."

సుబ్బులక్ష్మి నోటిమీద మృదువుగా తన కుడిచెయ్యి వేసి, ఎడంచేత్తో ఆమెని దగ్గిరగా తీసుకున్నాడు సోము.

"నిజంగా! నిన్ను చూశాకగానీ బ్రతుకులో యింత స్వచ్ఛత, హాయి వున్నాయని తెలియలేదు నాకు. నువ్వే నాకు కావాలి. ఉన్నత భావాలూ, పెద్ద ఆశయాలూ నాకు ఒద్దు. జీవితం కావాలి. జీవితాన్ని అనుభవించగలి! నీలాటి వ్యక్తి కావాలి.

"నేను ఎంత సమర్థుడినో అంచనాలు నాకు ఒద్దు. వాతావరణపు చల్లదనం, ఊహాగానపు జీవితం వర్ణనలు వినివినీ విసిగిపోయి వున్నాను. దైనందిన జీవితమే ఎంత కృత్రిమంగా తయారవగలదో, మనుష్యులు కేవలం నాటకంలో పాత్రలకుమల్లే ఒకరికొకరు ఎలా అన్యాయము చేసుకోగలరో చాలినంత చూశాను. ఈ భూమ్మీద కాలు మోపే నీలాటి సామాన్యులు నాకు కావలసింది. చెప్పు! నేనంటే నీకు యిష్టమేనా..."

సుబ్బులక్ష్మికి అతని మాటలు ఎంతవరకూ అర్థమయాయో గానీ, అతన్ని దూరంగా మటుకు తోసెయ్యలేదు. పైపెచ్చు ఆమె చెంపలమీద పడుతున్న ముంగురులు అతని షర్టు గుండీకి అందముగా చుట్టుకున్నాయి.

* * *

ఢన్‌మని చప్పుడుచేస్తూ పీట లాక్కుని

పక్కన కూలబడిన కొడుకుని ఆశ్చర్య పోతూ చూసింది పార్వతమ్మ.

"ఏమైందిరా?" ఆవిడ తడబడుతోంది.

"అమ్మా! నాకెలా చెప్పాలో తెలీటము లేదు. మరి...మరి...సుబ్బులక్ష్మి నీకు కోడ లెందుకు కాకూడదూ?"

"ఆఁ!" అంటూ పార్వతమ్మ వెనక్కి వాలిపోయేంత పనిచేసింది.

"అది కాదమ్మా! నాకు సుబ్బులక్ష్మి లాటి భార్య దొరికితే అంతకంటే అదృష్టం ఏముంది?"

"ఛత్! ఊరుకో! నీ కేమయినా మతిపోయిందా? అంత గొప్ప సంబంధం మానుకుని, పల్లెటూరుదాన్ని చివరికి! నీ తాహ తెంత! నువ్వెంత!"

"అంతా మనం వూహించటంలోనే వుందమ్మా! సుబ్బులక్ష్మి నాకు మనిషిగా విలువ యిస్తుందమ్మా! నే నిచ్చే జీవితంతో తృప్తిపడే శక్తి వుందమ్మా..."

అప్పటికే గుమ్మంవరకూ వచ్చిన సోముతండ్రీ, అక్కా అతని మాటలు విన్నారు.

రత్నం సైగతో వచ్చినఎద్దుబండి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

* * *

మరో వారంలో ఆ వీధిలో పందిరి వెలిసింది. ఈమాటు జరీఅంచు నిమ్మ పండురంగు చీరా, తలనిండా మల్లె పూలతో సుబ్బులక్ష్మి ఆయింట్లో అడుగు పెట్టింది.

'ఆమెతో ఢిల్లీ వెళ్ళనా?' అని సరోజ వేసిన ప్రశ్నకి పాపం యింట్లో అందరూ ఎదురుచెప్పినవాళ్ళే! ★